

lemmer, ikke efter min Mening af nogen Betydning. Specielt nævnte det ærede Medlem Hr. Zahle en nyere Dom, Murer-Dommen, som han kaldte den, Dommen i Pastor Ifversen-Sagen. Jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Zahle sige, at jeg finder, det var en god og retfærdig Dom, der støttede Pastor Ifversen overfor dette Forsøg paa at knægte hans Samvittighedsfrihed. Det var en Dom, som efter min Mening var Højesteret værdig, og Forholdet ligger saaledes, at Højesteret i den Sag — og det synes jeg selve det Citat, det ærede Medlem Hr. Zahle oplæste, klart viste — frifandt Pastor Ifversen af subjektive Grunde, fordi den, som Sagen forelaa, ikke kunde konstateres en forsættelig Overtrædelse af hans Embedspligt.

Jeg kunde ogsaa fra mit Standpunkt nævne Højesteretsdomme, hvis det kom an derpaa, som jeg mener kunde være juridisk angribelige, f. Eks. Dommen i Lenssagen, og saadan kunde man diske op, hvis man vilde. Men er der noget berettiget vundet ved saaledes at følge det ærede Medlem Hr. Zahle og prøve paa, om vi ikke kunde undergrave den Autoritet, som Højesteret glædeligvis sidder inde med i dette Land, og jeg siger vel ikke for meget, naar jeg siger, at den Autoritet magelig kan staa ved Siden af den Autoritet, som Rigsdagen nyder i store Dele af Befolkningen. Jeg tror ikke, det tjener til noget godt, men kun til at danne en politisk og demagogisk Baggrund for det, det ærede Medlem Hr. Zahle havde at belære os om i denne Sag. Jeg beklager, at dette er kommet; jeg tror ikke, at det i Længden vil give de bedste Resultater.

Det ærede Medlem Hr. Rytter fremhævede, efter min Mening med fuldkommen logisk Ret, det ejendommelige i, at man indtog denne Stilling netop fra demokratisk Side, som Gang paa Gang har kæmpet for hemmelig Afstemning ved Rigsdagsvalg, idet man har sagt, at naar der blev stemt hemmeligt, saaledes at ingen fik at vide, hvorledes den enkelte havde stemt, kunde han stemme i fuld Frihed og upaavirket af ydre Hensyn, og saa stemte han rigtigt, det vil sige saaledes, som det stemte med hans Hjertes Overbevisning. Der kan holdes mange smukke politiske Taler om, at det er det eneste rigtige Princip. Saa snart Talen er om Afstemning til Rigsdagen, saa er det det eneste demokratiske, at Afstemningen bliver hemmelig for at gøre Stemmeafgivningen saa upaavirket og fri som muligt. Men i samme Øjeblik man kommer over til Dommernes Votering, saa bliver pludselig

det demokratiske Princip det stik modsatte; saa bliver det det eneste demokratiske Princip, at Dømmerne skal staa frem een for een og afgive deres Vota, for at vi maaske for Dommernes Vedkommende kan naa i dette Land til det Standpunkt, som vi allerede er naaet til med Hensyn til Ministre; næsten intet Menneske i dette Land er saa udsat for at blive maltrakteret med Injurier og Skældsord som en Minister, Ministrene vilde jo virkelig faa for meget at bestille, hvis de skulde anlægge Sager ved enhver saadan Lejlighed. Hvis Udviklingen skulde gaa i den Retning med Hensyn til de enkelte Dommere ved, at de blev stillet paa en saa udsat Post, som Ministre ifølge deres Stilling maa staa paa, vilde det ikke være fremmede for Respekten for Lov og Ret og Domstolene her i Landet.

Jeg beklager, som sagt, baade Form og Indhold af det ærede Medlem Hr. Zahles Foredrag om offentlig Votering. Jeg kender nok det gamle Ord, at den, der har tabt sin Sag ved Højesteret, har Lov til i 24 Timer at skælde ud paa sine Dommere. Men nu at grave saadanne gamle Domme op som dem, det ærede Medlem talte om, og gaa saa stærkt til Felts mod de daværende Højesteretsdommere, som det ærede Medlem Hr. Zahle har gjort, forekommer mig fuldkommen uberettiget. Det var heller ikke tiltalende — var det i hvert Fald ikke for mig — at høre paa, da det ærede Medlem til en Forandring gav sig til at fremhæve navngivne Højesteretsdommere som den nuværende Højesteretspræsident og afdøde Højesteretsdommer Tybjerg som modsætningsvis glimrende Eksempler som Dommere, saaledes som de burde være, og sagde, at saa længe man havde saadanne Dommere, kunde man være sikker paa, at Højesteret vilde staa højt i den almindelige Bevidsthed. Jeg finder, at denne Karaktergivning af enkelte Dommere, selv om det er en forhenværende Justitsminister, der fremsætter den, er meget lidt tiltalende. Og heller ikke finder jeg den Karakteristik heldig, som det ærede Medlem gav af Højesteret, idet han bl. a. udtalte, at Højesteret kunde svigte sit Kald at dømme efter Loven, at Højesteret af Menneskefrygt havde undladt at dømme, som det ærede Medlem Hr. Zahle mente den skulde have dømt, eller at dens Domme faldt i Dølgemaal bag lukkede Døre. Den Slags Bravader, som maaske kunde gøre sig paa Vælgermøder, synes jeg ikke hører hjemme i Rigsdagen.

Sluttelig kan jeg ikke nægte, at jeg blev noget ejendommeligt berørt ved at høre det ærede Medlem fremhæve gentagne Gange,